

туй... съ брадвата, съ вжжето... азъ те плашехъ.]

— Мислишъ, че не разбрахъ ли? Колко бѣше смѣшенъ!

— Азъ зарадъ Гендо Великовия го направихъ. Видѣхъ те, като приказваше съ него...

Минка отвори широко очи, изгледа го продължително, следъ туй се засмѣ.

— Ти му даде нѣщо, — каза Агата.

Минка го гледаше все тъй усмихнато.

— Съ какви очи си гледалъ? — каза тя. — Не бѣше Гендо, а Колю бѣше, на кръстникъ Вълчана. Ухъ бре, не те е срамъ! Човѣка ни е вѣнчавалъ, а ти... Какво съмъ му дала? Дадохъ му една чашка кафе — заела го бѣхъ отъ кръстницата.

Агата слушаше съ отворени уста. Влѣзоха женитѣ и се заловиха пакъ за работата си. Агата стана, изправи се и усѣти какъ се разлива по снагата му страшната му сила. Сърдцето му преливаше отъ радостъ, искаше му се да вика, да чупи нѣщо, да се собори съ нѣкого. Какво да направи? Да вземе ли да дигне нѣкой столъ съ зжби и да направи малко смѣхъ на женитѣ? Или — да се нажабури съ газъ и единъ кибритъ, а? „Не, не бива, — каза си той. — Минка не дава, ще ѝ мирише на газъ“. Щастливъ, усмихнатъ, той седна до огъня въ хаета, припече се и взе съ разтреперени ржце да си прави цигара.